

Downloaded via the EU tax law app / web

WYROK TRYBUNAŁU (pięta izba)

z dnia 22 października 2015 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia – Odliczenie podatku VAT naliczonego przy nabyciu lub wytworzeniu dóbr inwestycyjnych – Turcja rekreacyjna przeznaczona bezpośrednio do nieodpłatnego użytku publicznego – Wykorzystanie Turcji rekreacyjnej jako instrumentu służącego do przeprowadzenia transakcji opodatkowanych

W sprawie C-126/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Litwa) postanowieniem z dnia 18 lutego 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 marca 2014 r., w postępowaniu:

„Sveda” UAB

przeciwko

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos,

przy udziale:

Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija,

TRYBUNAŁ (pięta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes czwartej izby, pełniący obowiązki prezesa piątej izby, D. Šváby, A. Rosas, E. Juhász i C. Vajda (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: M. Aleksejev, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 lutego 2015 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu litewskiego przez D. Kriaušinską, R. Dzikovičą oraz D. Stepanienę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez S. Brighthouse, J. Kraehling oraz M. Holta, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez O. Thomasa, barrister,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Lozano Palacios oraz A. Steiblytę, działające w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą VAT”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką „Sveda” UAB (zwaną dalej „spółką Sveda”) a Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (krajowa inspekcja podatkowa przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej, zwaną dalej „krajową inspekcją podatkową”) w przedmiocie decyzji o odmowie odliczenia podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”), którą spółka Sveda naliczyła w związku z wybudowaniem obiektu rekreacyjno-edukacyjnej o tematyce mitologii bałtyckiej (zwanego dalej „obiektu rekreacyjnym”).

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy VAT stanowi:

„»Podatnikiem« jest każda osoba prowadząca samodzielnie w dowolnym miejscu jakkolwiek działalność gospodarczą, bez względu na cel czy też rezultaty takiej działalności.

»Działalność gospodarcza« obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, włącznie z górnictwem, działalnością rolniczą i wykonywaniem wolnych zawodów lub uznanych za takie. Za działalność gospodarczą uznaje się w szczególności wykorzystywanie, w sposób ciągły, majątku rzeczowego lub wartości niematerialnych w celu uzyskania z tego tytułu dochodu”.

4 Artykuł 63 tej dyrektywy przewiduje:

„Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego ma miejsce, a VAT staje się wymagalny, w momencie dostarczenia towarów lub wykonania usługi”.

5 Artykuł 167 wspomnianej dyrektywy ma następujące brzmienie:

„Prawo do odliczenia powstaje w momencie, gdy podatek, który podlega odliczeniu, staje się wymagalny”.

6 Artykuł 168 tej dyrektywy stanowi:

„Jeżeli towary i usługi wykorzystywane są na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika, podatnik jest uprawniony, w państwie członkowskim, w którym dokonuje tych transakcji, do odliczenia następujących kwot od kwoty VAT, którą jest zobowiązany zapłacić:

a) VAT należny lub zapłacony w tym państwie członkowskim od towarów i usług, które zostały mu dostarczone lub które miały być mu dostarczone przez innego podatnika;

[...]”.

Prawo litewskie

7 Artykuł 58 ust. 1 pkt 1 ustawy nr IX-751 z dnia 5 marca 2002 r. o podatku od wartości dodanej brzmi następująco:

„Podatnik zidentyfikowany dla celów podatku VAT może odliczyć naliczony podatek VAT lub podatek VAT od przywozu w odniesieniu do towarów lub usług nabytych lub przywiezionych, w przypadku gdy te towary lub usługi przeznaczone są do wykorzystania do następujących działalności wykonywanych przez wspomnianego podatnika VAT:

1) dostawa towarów lub świadczenie usług podlegające podatkowi VAT”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

8 Spółka Sveda jest osobą prawną prowadzącą działalność w celach zarobkowych, która ta działalność obejmuje zakwaterowanie, dostawę posiłków i napojów, organizację targów, konferencji i odpoczynku, a także inżynierię i związane z tą działalnością doradztwo.

9 W dniu 2 marca 2012 r. spółka Sveda zawarła z Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos (krajowa agencja płatnicza przy ministerstwie rolnictwa) umowę o udzielenie subwencji. Zgodnie z tą umową spółka Sveda zobowiązała się do realizacji projektu zatytułowanego „Ścieżka (edukacyjno-) rekreacyjna o tematyce mitologii bałtyckiej”, a także do zaoferowania nieodpłatnego dostępu publicznego do tej ścieżki. Agencja ta zobowiązała się ponieść koszty realizacji tego projektu w wysokości do 90% tych kosztów, przy czym pozostałe wydatki wdrożenia miała ponieść spółka Sveda.

10 Spółka Sveda odliczyła podatek VAT związany z nabyciem lub wytworzeniem pewnych dóbr inwestycyjnych w ramach budowy rozpatrywanej ścieżki rekreacyjnej i złożyła deklarację VAT za miesiąc czerwiec 2012 r., w której wykazała kwotę podatku naliczonego jako podlegającego odliczeniu. Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (krajowa inspekcja podatkowa okręgu Kłajpeda), rozpatrujący wniosek tej spółki o zwrot odnośnych kwot podatku VAT, uznał jednak, że taki zwrot nie jest zasadny, jako że nie zostało ustalone, że nabyte dobra i usługi są przeznaczone do wykorzystania na potrzeby działalności podlegającej opodatkowaniu podatkiem VAT. Na tej podstawie w dniu 24 sierpnia 2012 r. Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija odmówił odliczenia tych kwot.

11 Spółka Sveda wniosła do Vilniaus apygardos administracinis teismas (okręgowego sądu administracyjnego w Wilnie) odwołanie, żądając stwierdzenia nieważności decyzji o odmowie tego odliczenia. Odwołanie to zostało oddalone jako bezzasadne.

12 W konsekwencji spółka Sveda złożyła skargę do Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (litewskiego naczelnego sądu administracyjnego).

13 Nawet jeżeli, jak stwierdzają sędziowie, spółka Sveda poniosła stosowne koszty inwestycyjne z zamiarem prowadzenia w przyszłości działalności gospodarczej, to sędziowie mają jednak wątpliwości co do możliwości odliczenia podatku naliczonego. W tym względzie sędziowie zastanawiają się nad istnieniem bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy wydatkami związanymi z przeprowadzonymi pracami a przewidzianymi przez spółkę Sveda działalnościami gospodarczymi, ze względu na to, że ścieżka rekreacyjna jest przeznaczona bezpośrednio do nieodpłatnego użytku publicznego.

14 W tych okolicznościach Lietuvos vyriausioji administracinis teismas postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 168 dyrektywy VAT może być interpretowany w ten sposób, że przyznaje on podatnikowi

prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu wytworzenia lub nabycia towarów trwałych przeznaczonych do celów prowadzenia działalności gospodarczej, które – jak w sprawie budcei przedmiotem postępowania głównego – są przeznaczone bezpośrednio do nieodpłatnego użytku publicznego, ale mogą zostać uznane za instrument służyący do przyciągania odwiedzających do miejsca, w którym podatnik, w ramach swej działalności gospodarczej, zamierza dostarczać towary i świadczyć usługi”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

15 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 168 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przepis ten przyznaje podatnikowi prawo do odliczenia kwoty podatku naliczonego z tytułu nabycia lub wytworzenia dóbr inwestycyjnych w celu prowadzenia przewidzianej działalności gospodarczej związanej z turystyką na obszarach wiejskich i turystyką rekreacyjną, które to dobra, po pierwsze, są przeznaczone bezpośrednio do nieodpłatnego użytku publicznego, i po drugie, mogą stanowić instrument służyący do przeprowadzania transakcji opodatkowanych.

16 Celem udzielenia odpowiedzi na to pytanie należy w pierwszym rzędzie przypomnieć, że prawo do odliczenia przewidziane w art. 168 lit. a) dyrektywy VAT stanowi integralną część systemu podatku VAT i zasadniczo nie podlega ograniczeniu. Prawo to wykonywane jest bezpośrednio w stosunku do całego podatku obciążającego transakcje powodujące naliczenie podatku (zob. podobnie wyrok SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

17 System odliczeń ma bowiem na celu całkowite uwolnienie przedsiębiorcy od ciężaru podatku VAT należnego lub zapłaconego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Wspólny system podatku VAT zapewnia w ten sposób neutralność działalności gospodarczej w zakresie obciążeń podatkowych, bez względu na jej cel i rezultaty, pod warunkiem że działalność ta, co do zasady, sama podlega opodatkowaniu podatkiem VAT (zob. w szczególności wyrok Eon Aset Menidjunt, C-118/11, EU:C:2012:97, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

18 Z art. 168 dyrektywy VAT wynika, że w sytuacji gdy podatnik działający w takim charakterze w chwili nabycia dobra używa tego dobra na potrzeby opodatkowanych transakcji, jest on uprawniony do odliczenia podatku VAT podlegającego zapłacie lub zapłaconego za wspomniane dobro (zob. w szczególności wyrok Klub, C-153/11, EU:C:2012:163, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

19 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do kwestii, czy spółka Sveda działająca jako podatnik podczas budowy wieży rekreacyjnej, a mianowicie na potrzeby działalności gospodarczej w rozumieniu art. 9 ust. 1 akapit drugi dyrektywy VAT, należy przypomnieć, że dobra i usługi mogą zostać nabyte przez osobę działającą w charakterze podatnika na potrzeby działalności gospodarczej w rozumieniu tego przepisu, nawet jeżeli nie są one bezpośrednio wykorzystywane do celów tej działalności gospodarczej (zob. podobnie wyrok Lennartz, C-97/90, EU:C:1991:315, pkt 14).

20 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmiot dokonujący wydatków inwestycyjnych z potwierdzonym przez obiektywne okoliczności zamiarem wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy VAT należy uważać za podatnika. Działający w takim charakterze, ma on zatem zgodnie z art. 167 i nast. tej dyrektywy prawo do natychmiastowego odliczenia podatku VAT należnego lub zapłaconego od wydatków inwestycyjnych dokonanych na potrzeby transakcji, jakich zamierza dokonać, które uprawniają do odliczenia (zob. podobnie

wyrok Gran Via Moine?ti, C?257/11, EU:C:2012:759, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo). To prawo do odliczenia powstaje zgodnie z art. 63 i 167 dyrektywy VAT w chwili, gdy podatek podlegaj?cy odliczeniu staje si? wymagalny, to znaczy w momencie dostarczenia towaru (wyrok Klub C?153/11, EU:C:2012:163, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Kwestia tego, czy podatnik dzia?a? w takim charakterze na potrzeby dzia?alno?ci gospodarczej, stanowi okoliczno?? faktyczn?, któr? nale?y ocenia? z uwzgl?dnieniem ca?o?ci okoliczno?ci dotycz?cych sprawy, w?ród których znajduj? si? charakter danego towaru i okres, jaki up?yn?? pomi?dzy jego nabyciem a wykorzystaniem do celów dzia?alno?ci gospodarczej tego podatnika (zob. podobnie w szczególno?ci wyrok Klub, C?153/11, EU:C:2012:163, pkt 40, 41 i przytoczone tam orzecznictwo). Dokonanie tej oceny nale?y do s?du odsy?aj?cego.

22 W niniejszym przypadku s?d odsy?aj?cy opisa? wydatki zwi?zane z dobrami inwestycyjnymi b?d?cymi przedmiotem post?powania g?ównego jako ostatecznie przeznaczone do wykonywania dzia?alno?ci gospodarczej przewidzianej przez spółk? Sveda. Zgodnie z dokonanyymi przez ten s?d ustaleniami, które znajduj? poparcie w obiektywnych dowodach znajduj?cych si? w aktach sprawy, jakimi dysponuje ten s?d, odno?na ?cie?ka rekreacyjna mo?e by? traktowana jako instrument przyci?gaj?cy odwiedzaj?cych w celu dostawy na ich rzecz towarów lub ?wiadczenia im us?ug, w postaci sprzeda?y pami?tek, posi?ków i napojów, czy te? mo?liwo?ci udost?pnienia atrakcji i p?atnych k?pielisk.

23 Wydaje si? wi?c, ?e z ustale? s?du odsy?aj?cego wynika, i? spółka Sveda naby?a lub wytworzy?a odno?ne dobra inwestycyjne z potwierdzonym przez obiektywne okoliczno?ci zamiarem wykonywania dzia?alno?ci gospodarczej i w konsekwencji dzia?a?a jako podatnik w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy VAT.

24 Twierdzenie to nie zosta?o w ?aden sposób podwa?one podniesion? przez rz?d litewski okoliczno??, zgodnie z któr? owe dobra inwestycyjne powinny – na mocy postanowie? danej umowy o udzielenie subwencji – pozosta? nieodp?atnie udost?pnione publicznie przez okres pi?ciu lat od dnia ich nabycia, a zatem nie b?d? mog?y by? w tym okresie wykorzystywane w ramach dzia?alno?ci gospodarczej spółki Sveda.

25 Fakt, i? taka umowa o udzielenie subwencji nie pozwala przez ten czas na odp?atne udost?pnianie ?cie?ki rekreacyjnej b?d?cej przedmiotem post?powania g?ównego, nie stanowi przeszkody dla prowadzenia przez spółk? Sveda dzia?alno?ci gospodarczej okre?lonej w pkt 22 niniejszego wyroku. Dok?adniej mówi?c, zdaniem s?du odsy?aj?cego mo?na uzna?, ?e celem tej ?cie?ki rekreacyjnej jest przyci?gni?cie odwiedzaj?cych i zach?cenie ich do nabywania oferowanych przez spółk? Sveda towarów i us?ug podlegaj?cych opodatkowaniu VAT. Ponadto, jak wynika z postanowienia odsy?aj?cego, wydatki inwestycyjne poniesione w zwi?zku z budow? wspomnianej ?cie?ki rekreacyjnej przez spółk? Sveda, osob? prawn? prowadz?c? dzia?alno?? w celach zarobkowych, b?d?, przynajmniej w pewnym zakresie, pokryte z przychodów osi?gni?tych z tytu?u dostawy towarów i ?wiadczenia us?ug w ramach tej przewidzianej dzia?alno?ci gospodarczej.

26 W drugiej kolejno?ci, w odniesieniu do kwestii, czy dobra inwestycyjne b?d?ce przedmiotem post?powania g?ównego wykorzystywane s? przez spółk? Sveda na potrzeby jej opodatkowanych transakcji zgodnie z art. 168 dyrektywy VAT, z dokonanych przez s?d odsy?aj?cy ustale? wynika, ?e nabycie lub wytworzenie tych dóbr inwestycyjnych jest bezpo?rednio przeznaczone do bezp?atnego u?ytku publicznego, ale ?e wpisuje si? ono jednocze?nie w cel pó?niejszego dokonywania przez podatnika transakcji podlegaj?cych opodatkowaniu.

27 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aby mo?na by?o przyzna? podatnikowi prawo do

odliczenia naliczonego podatku VAT i określi zakres takiego prawa, zasadniczo konieczne jest istnienie bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy konkretną transakcją powodującą naliczenie podatku a transakcją lub kilkoma transakcjami objętymi podatkiem należnym, które rodzi prawo do odliczenia. Prawo do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu towarów lub usług zakłada, iż wydatki poczynione celem ich uzyskania stanowią element cenotwórczy transakcji obciążonych podatkiem należnym, rodzycych prawo do jego odliczenia (zob. w szczególności wyrok SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, pkt 57).

28 Jednak jak wskazała rzeczniczka generalna w pkt 33 i 34 opinii, Trybuna przyzna podatnikowi prawo do odliczenia podatku VAT nawet w przypadku braku bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy konkretną transakcją powodującą naliczenie podatku a transakcją lub kilkoma transakcjami objętymi podatkiem należnym, które rodzi prawo do odliczenia, gdy poniesione wydatki należą do kosztów ogólnych tego podatnika i jako takie stanowią elementy cenotwórcze dostarczanych towarów lub świadczonych usług. Tego rodzaju wydatki mają bowiem bezpośredni i ścisły związek z działalnością gospodarczą podatnika (zob. podobnie wyroki: Investrand, C-435/05, EU:C:2007:87, pkt 24; SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, pkt 58).

29 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że krajowe organy podatkowe i sądy, stosując kryterium bezpośredniego związku, powinny brać pod uwagę wszelkie okoliczności, w jakich przebiegały rozpatrywane transakcje, i uwzględnić tylko te spośród nich, które były w sposób obiektywny związane z opodatkowaną działalnością podatnika. Istnienie takiego związku należy oceniać z punktu widzenia istoty rozpatrywanej transakcji (zob. podobnie wyrok Becker, C-104/12, EU:C:2013:99, pkt 22, 23 i 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 Z dokonanych przez sąd odsyłający ustaleń wynika, że w sprawie budcei przedmiotem postępowania głównego wydatki poniesione przez Sveda z tytułu budowy cieki rekreacyjnej powinny wchodzić częściowo w cenę dostarczanych usług i świadczonych usług w ramach przewidzianej przez nią działalność gospodarczą.

31 Niemniej z uwagi na fakt, że odnośne dobra inwestycyjne są przeznaczone bezpośrednio do nieodpłatnego użytku publicznego, sąd odsyłający ma wątpliwości co do istnienia bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy transakcją powodującą naliczenie podatku a działalnością przewidzianej przez spółkę Sveda działalność gospodarczą.

32 W tym względzie z orzecznictwa Trybunału wynika, że w przypadku gdy towary lub usługi nabyte przez podatnika są wykorzystywane do dokonywania transakcji zwolnionych od podatku lub niepodlegających opodatkowaniu podatkiem VAT, nie następuje ani pobór podatku należnego, ani odliczenie podatku naliczonego (wyrok Eon Aset Menidjunt, C-118/11, EU:C:2012:97, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo). W tych dwóch przypadkach bezpośredni i ścisły związek między poniesionymi wydatkami powodującymi naliczenie podatku a działalnością gospodarczą wykonywaną następnie przez podatnika jest bowiem przerwany.

33 Po pierwsze, z postanowienia odsyłającego nie wynika w żaden sposób, że publiczne udostępnienie cieki rekreacyjnej w postępowaniu głównym podlega jakimkolwiek zwolnieniu przewidzianemu przez dyrektywę VAT. Po drugie, ponieważ wydatki poniesione przez spółkę Sveda w celu wykonania tej cieki mogły zostać powiżane, jak wynika z pkt 23 niniejszego wyroku, z przewidzianą działalność gospodarczą podatnika, wydatki te nie dotyczą działalności nieobjętej podatkiem VAT.

34 W konsekwencji bezpośrednio nieodpłatne wykorzystanie dóbr inwestycyjnych – w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym – nie podważa bezpośredniego i ścisłego związku istniejącego między transakcjami powodującymi naliczenie podatku a transakcjami

objętymi podatkiem należnym, które rodzi prawo do odliczenia, lub z czegoś dziwnie gospodarczej podatnika i w związku z tym wykorzystanie to nie ma żadnego wpływu na istnienie prawa do odliczenia podatku VAT.

35 Wydaje się zatem, że między poniesionymi przez spółkę Sveda wydatkami a czegoś przewidzianej przez nią dziwnie gospodarczej istnieje bezpośredni i ścisły związek, co jednak powinien zbadać sąd odsyłający.

36 Ponadto okresy korekty odliczeń nie mają jako takie żadnego wpływu na powstanie prawa do odliczenia podatku VAT (zob. podobnie wyrok Lennartz, C-97/90, EU:C:1991:315, pkt 8, 20), które to prawo, zgodnie z przytoczonym w pkt 20 niniejszego wyroku orzecznictwem, zależy wyjątkowo od charakteru, w jakim działo zainteresowany w momencie nabycia danego dobra. Nie wpływa to jednak na zapłatę naliczonego podatku VAT, której to zapłaty podatnik powinien dokonać, jeżeli okaże się następnie, że nabyte lub wytworzone dobro powodujące naliczenie podatku nie jest wykorzystywane na potrzeby jego działalności gospodarczej.

37 W świetle wszystkich powyższych rozważań na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 168 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, iż w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przepis ten przyznaje podatnikowi prawo do odliczenia kwoty podatku naliczonego z tytułu nabycia lub wytworzenia dóbr inwestycyjnych w celu prowadzenia przewidzianej działalności gospodarczej związanej z turystyką na obszarach wiejskich i turystyką rekreacyjną, które to dobra, po pierwsze, są bezpośrednio przeznaczone do nieodpłatnego użytku publicznego, i po drugie, mogą umożliwić przeprowadzanie transakcji opodatkowanych, o ile istnieje bezpośredni i ścisły związek pomiędzy wydatkami związanymi z transakcjami powodującymi naliczenie podatku a transakcją lub kilkoma transakcjami, objętymi podatkiem należnym, które rodzi prawo do odliczenia, bądź z czegoś dziwnie gospodarczej podatnika, co powinien zbadać sąd odsyłający na podstawie obiektywnych dowodów.

W przedmiocie kosztów

38 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pięta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przepis ten przyznaje podatnikowi prawo do odliczenia kwoty podatku od wartości dodanej naliczonego z tytułu nabycia lub wytworzenia dóbr inwestycyjnych w celu prowadzenia przewidzianej działalności gospodarczej związanej z turystyką na obszarach wiejskich i turystyką rekreacyjną, które to dobra, po pierwsze, są bezpośrednio przeznaczone do nieodpłatnego użytku publicznego, i po drugie, mogą umożliwić przeprowadzanie transakcji opodatkowanych, o ile istnieje bezpośredni i ścisły związek pomiędzy wydatkami związanymi z transakcjami powodującymi naliczenie podatku a transakcją lub kilkoma transakcjami objętymi podatkiem należnym, które rodzi prawo do odliczenia, bądź z czegoś dziwnie gospodarczej podatnika, co powinien zbadać sąd odsyłający na podstawie obiektywnych dowodów.

Podpisy

* Język postępowania: litewski.